

ELS GERMANS PONSETÍ VIVES, IGNASI (METGE) I MIQUEL (ARQUITECTE I MATEMÀTIC)

Antoni Tudurí

Secció de
genealogia de
l'Ateneu de Maó

Una de les coses més curioses de les meves modestes tasques de recerca de personatges menorquins destacables i susceptibles de ser rememorats, és el fet que moltes vegades aquestes persones formen part d'una mateixa família i, molt sovint, són germans.

A «miscel·lànies» anteriors, s'ha parlat dels germans Preto Neto (Joan i Francesc, un notari nat a Castell i l'altre nat a Maó advocat, polític i cònsol), dels Orfila Rotger (Mateu, metge i Antoni, advocat i polític), dels Ramis Ramis (Joan, Pere i Antoni, els tres advocats i historiadors, Bartomeu, metge i Josep capellà), dels Rubió Tudurí (Nicolau M^a, arquitecte i jardiner, Marià, advocat i polític, Santiago, enginyer i Fernando apotecari i mecenes), dels Comes Camps (Joan, etnòleg -no confondre amb «enòleg- i Margarita, pedagoga), de les Llabrès Píris (Maria, metge i Catalina apotecària), dels Goytisolo Taltavull (José Agustín, Juan i Luis, escriptors), i d'alguns altres que encara no han sortit, però que sortiran a aquesta secció. Sembla que els lligams de sang es corresponien amb certes predisposicions familiars a destacar en diferents ocupacions humanes i professionals.

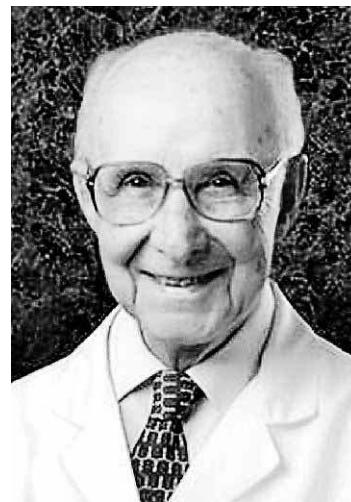
Avui els hi ha tocat a dos germans dels quals no en tenia cap notícia fins

que fa poc temps vaig tenir l'ocasió de llegir un molt bon treball de Bep Portella, publicat a la col·lecció «Menorca segle XX», titulat «Llibre d'exilis (5)» i dedicat a «Ignasi Ponsetí Vives, el metge que curava fillets». Aquest bon metge, creador d'un sistema de curació dels peus bots, de reconeixement i aplicació mundial, havia nascut a Ciutadella el dia 13/06/1914, fill de Miquel Ponsetí Bibiloni i de Margalida Vives Fedelich i mort a Iowa 18/10/2009, va ser un de tants emigrants forçosos de l'any 1939, junt amb tants altres destacats personatges que no van poder desenvolupar les seves grans possibilitats dins el món de la medicina, com ara el Dr. Trueta o el premi Nobel Severo Ochoa.

❖ **LA VIDA I LA FEINA** del metge ciutadellenc, de la que, com ja he dit, no en tenia la més petita idea, es pot conèixer llegint el llibret abans citat, que cal ser difosa entre els nostres paisans i, per açò mateix, no en faré cap panegíric, però la lectura del treball de Bep Portella m'ha permès relacionar-lo amb un germà més jove, nat a Felanitx l'any 1920 i del que encara en sabia menys coses. Bé, descobert no exactament, atès que un servidor havia consultat i utilitzat una part de la seva feina, un cop jubilat com a arquitecte, ja que s'havia ocupat de dirigir, revisar i actualitzar el nomenclàtor de la Ciutat Comtal quan era regidor del pri-

Ignasi i Miquel Ponsetí Vives

mer consistori democràtic de l'Ajuntament de Barcelona. Qui hagi seguit les meves «miscel·lànies» pot recordar les al·lusions al nom dels carrers de l'exemple barceloní on es va relatar l'existència del mariner des Castell Miquel Prats Preto, afusellat l'any 1831 amb el general Torrijos. Per tant, conegut per una activitat més tost anecdòtica com és la del nomenclàtor barceloní, però sense relació amb la seva principal activitat com arquitecte de gran volada. A més, el seu naixement a Mallorca emmascarava el seu origen menorquí, però un descobriment ha dut a un altre descobriment: el de l'arquitecte, matemàtic i escriptor Miquel Ponsetí Vives.

Aquest personatge tenia una intel·ligència molt destacada i, a pesar dels entrebancs derivats de la guerra in-

civil espanyola i de la penúria econòmica de la seva família, es va llicenciar en ciències matemàtiques i, posteriorment, va acabar els estudis d'Arquitectura a l'edat de 25 anys. Va dissenyar més de 200 edificis, alguns d'ells prou coneguts a Catalunya.

Sense entrar en massa detalls biogràfics, cal destacar la seva intensa i brillant trajectòria humana i que es pot concretar consultant les diverses fonts informatives publicades a internet.

❖ **VET AQUÍ** un altre parell de germans d'origen clarament menorquí, dels que un servidor no en sabia res i que em plau ajudar a posar damunt la nostra història insular. Un detall curiós és que els dos germans Ponsetí Vives van morir el mateix any (2009), amb una diferència de, exactament, nou mesos, un a Iowa, als Estats Units d'Amèrica i l'altre a Barcelona, on vivia molt a prop d'un dels jardins més coneguts de de la ciutat comtal: el «Turó Park», dissenyat per un altre menorquí, l'arquitecte Nicolau Mª Rubió i Tudurí.

Com sempre, dir que la relació de sang dels membres originals de la secció de genealogia de l'Ateneu de Maó són, com a mínim, de 12 bots pel que fa a Antoni Guasch, de 18 bots pel cas de Rafael Aedo i de 20 bots per qui escriu aquestes breus notes biogràfiques.